

[Hans Nielsen.]

læser vedrørende Forholdet mellem Tyskland og Danmark. Han udtalte:

„Jeg tror, man i Danmark omsider har overbevist sig om, at man heller ikke fra Tysklands Side tænker paa, at det, man er uenig med Danmark om, nogen Sinde kunde afgøres ved militært Opgør. Frygten for sligt kan man roligt lægge til Side“.

thi, følger det ærede Medlem til, den Strid, der nu kan være i disse Egne, er nærmest en kulturel Kappelstrid. Jeg maa sige, at jeg er det ærede Medlem overordentlig taknemmelig for disse besindige og rolige Udtalelser. Det ærede Medlem staar vel paa Linie med de fornuftige konservative Kredse indenfor det tyske Rige, og naar han fremsætter en saadan Udtalelse, har den altsaa sin store Betydning. De samme Ord har forlængst været udtalt af mine Partifæller paa den anden Side Grænsen, og naar det ærede Medlem nu udtaler sig i samme Retning, mener jeg at kunne tillægge det overordentlig stor Betydning, og at vi herhjemme i Danmark derfor gør vel i at indrette os saaledes, at vi handler i Overensstemmelse med det, det ærede Medlem har udtalt, saaledes at vi betragter det som en Selvfølge, at lige saa lidt som vi kunde tænke os, at der blev Krig mellem os og det Folk, der bor paa den anden Side Øresund, lige saa lidt tænker vi os, at der skulde blive Krig med det Folk, der bor paa den anden Side af Grænsen, og vort Folk.

Det ærede Medlem kom derefter ind paa Spørgsmaalet om vor Eksport til Tyskland og sagde, at det tyske Marked var en Betingelse for den sønderjydske Landbefolkning — og deri tror jeg, det ærede Medlem har fuldstændig Ret —, og mente, at man maatte kunne naa til fornuftige Aftaler med Tyskland med Hensyn til vor Landbrugs-eksport. Ja, det selvsamme Ønske, som det ærede Medlem har i saa Henseende, har vi sikkert alle sammen her i Landet; vi aner- kender jo det tyske Folk som en stor og god Kunde og Aftager af danske Landbrugsprodukter. Der har været Forstyrrelser i dette Forhold i de sidste Aar dernede, og jeg vil villigt erkende, at jeg ser en Grund til disse Forstyrrelser i de meget uheldige økonomiske Forhold, hvorunder det tyske Erhverv lever. Hvis det tyske Folk blev løst fra en Del af de haarde Forpligtelser, som det har, vilde det sikkert lette dette Lands Omsætning med andre Lande, ogsaa med vort Land, og vi kan heroppe kun ønske, at det maa gaa Tyskland vel i saa Henseende. Naar der heroppe til Tider har

været brugt stærke Ord om de Foranstaltninger, som man har truffet i Tyskland vedrørende vor Eksport, forstaar jeg jo meget vel, at vort Landbrugserhverv er saa haardt anspændt, at de i slige Situationer kan bruge stærke Ord, selv om disse stærke Ord ikke er helt forsvarlige, og jeg skal villigt indrømme, at Tyskland, som køber for 300 Mill. Kr. aarlig hos os, maaske nok kan have Grund til at føle sig brøstholdent, naar man her i Danmark anvender meget stærke Ord om de tyske Foranstaltninger, medens man samtidig er fuldstændig tavs overfor Amerika, som kun køber for 8 Mill. Kr. aarlig hos os, medens vi køber for 250 Mill. Kr. i Amerika. Jeg maa mene, at de stærke Ord var nok saa meget paa sin Plads overfor Amerika som overfor Tyskland. Men jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at her i Danmark er sikkert alle ansvarlige Politikere enige med ham i, at det vilde være ønskeligt, om man kunde komme til bedre og mere regelmæssige Forhold vedrørende vor Samhandel med vor store Nabo imod Syd.

Ikke mindre end 9 Venstretalere har haft Ordet og har kredset om Statsregnskabet og Statskassens finansielle Tilstand, og alle sammen har de bestræbt sig for at konstatere, at naar den nuværende højtærede Finansminister har afleveret et saa smukt Statsregnskab, og naar vi arbejder i Øjeblikket under en Finanslov, som der er Udsigt til vil give Overskud, og naar der foreligger et Finanslovsforslag for det kommende Aar, som ogsaa viser et betydeligt Overskud, saa er det egentlig ikke den nuværende Regerings Skyld, men saa er det selvfølgelig Venstres Skyld. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, det ærede Medlem Hr. Krag og alle de andre gjorde mere eller mindre denne Betragtning gældende, og saa meldte ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sig og sagde: Nej, I kan nu ikke faa hele Æren, vi vil ogsaa have noget af Æren, for vi har ogsaa bremset Finansministeren. Jeg maa sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at dette at bremse den nuværende Finansminister i hans Trang til at give Penge ud, tror jeg nu ikke, der har været større Brug for. Den højtærede Finansminister er saamænd vanskelig nok at slaa Penge af i Forvejen, man behøver ikke at lægge nogen stor Bremse paa ham. Jeg erindrer da ogsaa, at jeg i Kompagni med diverse Medlemmer af det konservative Parti og andre Partier har plaget den højtærede Finansminister haardt om store Bevillinger, men vi er blevet mødt med haardhændede Af-